

### [Christmas Møller.]

Jeg kan ikke tro det. Jeg kan ikke tro, det er Partiet Venstres Stilling. Jeg kan i hvert Tilfælde for mit Vedkommende sige, at jeg vil ikke være med til noget saadant, og det viser ogsaa det Synspunkt, vi har angivet med Hensyn til Forfatningen.

Men i øvrigt vil jeg gerne sige til det ærede Medlem og til Partiet Venstre, at Stillingen efter min Opfattelse er den, at de Partier, som har sluttet Forfatningsoverenskomsten, ønsker, at denne Forfatningsoverenskomst bliver tiltraadt af saa vide Kredse som muligt. Det er derfor klart, at man vil stille sig forhandlingsvilligt med Hensyn til alle Spørgsmaal, som det er muligt at forhandle om. Det gaar jeg ud fra, efter de Udtalelser, der er faldet, at Regeringspartierne vil, og jeg kan sige paa det konservative Partis Vegne, at det vil vi naturligvis ogsaa, og hvis der under denne Forhandling kan opnaas Forbedringer og Ændringer, saa er det ligetil, at i det Øjeblik de tre Partier kan være enige derom, saa ser man særdeles gerne en saa samlet Rigsdag som muligt.

Jeg skal dernæst fremsætte nogle enkelte Bemærkninger vedrørende Bestemmelser i Forslaget, som jo allerede er gennemgaaet ret udførligt, saaledes at der ikke kan være mange Bemærkninger at fremsætte, hvis det ikke skal blive Gentagelser.

Om Rigsdagsordningen vil jeg gerne sige, at det er fuldkommen klart, at den Opgave, der laa for os, var en bunden Ordning, for hele det Erfaringsmateriale, vi politisk havde fra 1866 til 1936, sagde, at hvis man vilde give den almindelige Vælger den øverste Myndighed i Landet, kunde det til syvende og sidst kun gøres paa en eneste Maade, nemlig ved kun at have eet Vælgerkorps. Derfor var det en bunden Opgave ved Siden af det ene Vælgerkorps at skabe et Tokammersystem. Jeg mener, at dette er lykkedes ved den Ordning, som Statsministeren nu har stillet Forslag om, og jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Brorsen, at hvis det for det gamle historiske Venstre er en absolut Betingelse for at gaa med, at Rigstinget skifter Navn til Lands-ting, skal det ikke strande paa os. Vi vil i saa Tilfælde for vort Vedkommende særdeles gerne give Tilslutning til en saadan Betragtning.

Vedrørende Spørgsmaalet om Landslisten fører man baade fra politisk og juridisk Side Betragtninger frem, der gaar ud paa, at denne Liste duer ikke, fordi der ikke stilles Betingelser med Hensyn til, hvilke Personer der maa komme paa Landslisten.

Det er den Slags, man kan sige, men det gælder efter min Opfattelse ikke. Jeg ved ikke, om man med Hensyn til de kongevalgte i sin Tid synes, at det f. Eks. i Begyndelsen af Aarhundredet gik saa forfærdelig fornemt til. I øvrigt skal jeg sige, at jeg tror overhovedet ikke paa Garantier og Betingelser over for noget saadant, jeg tror kun paa dem, Livet selv skaber, og jeg er overbevist om, at Partierne nok, naar de inden et Valg skal offentliggøre disse Lister, hvoraf man skal bedømme, under hvilken Standard Partiet gaar ud til Valg, skal lære at stille en saa god Liste op som muligt; ellers vilde den Partiledelse eller den Organisation, som stiller disse Lister op, være ganske uden Forstaaelse for, hvad der kræves af dem. Dernæst kan det ikke bestrides, at det politiske Liv nu engang er af en saadan Karakter, at man nok kan sige, at der er Folk, der har Stillinger, som ikke gør dem egnede til samtidig at være Rigsdagskandidater. De selv er maaske godt nok egnede til det, men deres Stillinger er af en saadan Karakter — det kan dreje sig om kirkelige Stillinger eller Skolestillinger —, at de skal kunne mødes med Tillid fra alle Kredse i Stiftet, i et vidt Omraade her i Landet. Det kan være Folk, om hvem vi alle vil sige, at det vilde være saare heldigt at have deres Medarbejderskab i det politiske og saglige Arbejde. Herigennem skabes der en Mulighed for at faa dem ind i Rigsdagen, som jeg for mit Vedkommende haaber, at Partierne vil benytte sig af. Jeg vil i hvert Fald gøre, hvad jeg kan for inden for mit Parti at drage Omsorg for, at vi benytter os deraf. Jeg tror ogsaa, at den Rigsdagsordning, som skabes med Folketting og Rigsting, er en bedre Ordning end den nuværende.

Der kan heller ikke være nogen som helst Tvivl om, at alle de praktiske Ændringer, der gennemføres, er Forbedringer med Hensyn til Arbejdet i Tingene, saaledes som det ærede Medlem Hr. Brorsen i øvrigt ogsaa sagde. Jeg afviser som urimelig den Tale, man kan føre frem om, at et ligegyldigt Forslag kan undergives 8 Behandlinger og en Grundlov og en Finanslov kun tre. Jeg kalder det Juristeri og intet som helst andet. Jeg maa bekende, at jeg hører til dem, der ikke tror meget paa Paragraffer, og hvis man vil indrette sig saa urimeligt, at man ikke ved en Grundlovsændring vil sige, at den skal naturligvis behandles i god Tid og saaledes, at Offentligheden kan faa godt Kendskab til den, ja, saa er vi ude i et saadant politisk Anarki, at enhver Diskussion efter min Mening hører op. Finansloven behandles